

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes Juridico-Theologicæ De Jure, & Justitia

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum ; [Graz], 1714

§. II. De prima conditione, nempe possessione ad præscriptionem
requisita, & recensentur possessionis commoda

urn:nbn:de:hbz:466:1-40013

§. II.

*De prima conditione nempe possessione ad prescriptionem
requisita, & recensentur possessionis commoda.*

169. **Q**uatuor conditiones legitima præscriptio includit. Prima est possessio rei tempore à jure præfixo continuata. Secunda est fides bona. Tertia iustus titulus. Quarta ut res sit capax præscriptionis, ita communis. Incipimus à prima, cujus necessitas constat ex Regula tertia juris in 6. *sine possessione præscriptio non procedit*: unde tritum illud: *præscriptum tantum censetur, quantum possessum.*

Possessio sumitur pro actu, vel jure possidendi: Hinc dividitur primo in possessionem facti tantum, in possessionem juris tantum, & in possessionem juris, & facti simul. *Possessio facti tantum est solus actus possidendi, seu rei detentio sine jure insistendi*; possessio juris tantum est ipsumet jus possidendi rem solo animo retentum, ut dum quis suam rem ipso facto non amplius possidet, attamen de jure, & solo animo possessionem retinet ac continuat: unde possessio includens utrumque seu tam jus, quam actum possidendi, dicitur possessio juris, & facti simul, qualem habet quisque Dominus per corporalem insistentiam rem suam possidens, id est, tam in re, quam de jure possidens.

Dividitur secundo in civilem, & naturalem, hæc convertitur cum possessio-

ne facti tantum, talem habet possessor rei alienæ, si eam possidet bonâ fide, id est, si habetur pro Domino, ac ipsemet bonâ fide putat esse suam, dicitur Possessor bonæ fidei: malæ vero, si scienter alienam retinet, ut fur, civilis autem est eadem cum possessione juris tantum; unde etiam absens à rebus suis easdem tamdiu civiliter possidet, quamdiu non perdit animum ad illas revertendi. Ex his

Deduco definitionem possessionis juris & facti simul: *quod sit detentio rei vera vel ficta corporis, & animi juris, que adminiculo, ita Haunold. tract. 3. num. 202. ex Glossa communiter recepta L. 1 §. de acquirenda vel amittend. possess.*

Dicitur primò rei sine adjecto corporalis etsi communiter adjiciatur à juriscultis ut Theologi comprehendant res etiam incorporeas per num. 14. talium enim sumus quasi Possessores *Argumento cap. cum Ecclesia de causa possessionis.*

Dicitur secundo *detentio*, quia ut actu eam possideat, est necesse ut eandem per se vel per alium occupet, aut occupet tam detineat.

Dicitur tertio *vera, vel ficta*; vera fit manibus in rebus mobilibus corporalibus, aut pedibus in immobilibus v. g. pedem ponendo in fundum, &c. apprehendi-

henditur autem fictè, quando ex dispositione juris acquiritur Dominium sine reali, ac physica apprehensione, ut si prius possessor ostendat rem eminus E. g. aedes, aut tradat ad eas claves, aut instrumentum continens jus in domum emptam, aut donatam, aut post donationem significet se deinceps possessurum nomine donatarij, aut rem donatam sibi cum consensu donatoris nomine proprio signet, &c. De his vide jura apud Laym. Lib. 3, tract. 1. c. 7.

Dicitur quartò *Corporis & animi*, copulativè enim requiritur adminiculum utriusque, aliàs quidquid manibus apprehenderem, vel pedibus calcarem possiderem, requiritur igitur etiam intentio detinendi rem ut suam, seu nomine suo (idcirco depositarius, commodatarius non sunt possessores, quia possident alieno nomine) sic ut possideas feras non sufficit animus eas capiendi, nisi eas re ipsa capias: imo nec hæc duo sufficiunt, quando lex detentionem, & intentionem detinendi reddit inefficaces relate ad effectus juridicæ possessionis, uti reddit circa res aliquas nempe sacras, aut commoditati publicæ deputatas, ut pontes, flumina, vias, & ideo.

Dicitur quintò *juris adminiculo* id est jure non resistente: unde fur rem fur, tivitam legitimè non possidet, &c. civiliter, quia rem detinet contra jus, & fas, nec acquiri potest possessio civilis rei immobilis cujus possessor est absens, Laym. L. 3. tract. 1. c. 7. n. 4.

Deduco secundò ad prescriptionem non sufficere possessionem pure naturalem, sed requiri saltem civilem, Laym. c. 8. n. 5. & ideo nequit prescriptionem inchoare rei alienæ occupator, quamdiu

Dominus absens eam civiliter possidet, Abbas in cap. *vigilanti* num. 4. de *prescript.*

Deduco tertio non posse præscribere depositarium, commodatarium, inquilinum, colonum, &c. quia rem alieno non suo nomine detinent.

170. *Quætes*, quid commodi, ac privilegij conferat possessio? *Resp.* Conferre plura, ac præclara: Primò quod cum bona fide continuata acquirit Dominium. Secundò Possessor bonæ fidei subotto dubio, an res sit sua, aut aliena, si post diligens examen dubium vicini non potest, potest retinere, donec constet rem esse alienam, quia per Regulam juris 65. in 6. *in pari delicto vel causa potior est conditio possidentis*: unde judex ex litigantibus de rei proprietate, si omnibus consideratis dubia sit proprietas, adjudicabit rem possessori. Confirmatur, possessio in judicio parit præsumptionem Dominij, unde in tali controversia non tenetur probare rem esse suam, sed eam repetens, & nisi hic probaverit, nihil obtinebit §. *retinenda Instit. de interditiis*.

Unde si quis tibi E. g. pallium violenter rapuerit, & eum accuses in judicio, si reponat se rapuisse propter jus in illud, non debes illi ad hanc oppositionem respondere, quia deduceret te ad judicium petitorium, in quo contenditur de proprietate, & in dubio ei adjudicaretur, sed debes solum urgere, quod iniquè te possessione spoliaverit. Quidquid sit de jure ab eo in pallium prætenso, ad quod respondere non debes, priusquam in possessionem reponaris per *cit.* §. *retinenda*.

Z 2

Exci-

Excipe casum in quo actor habet intentionem suam fundatam in jure, tunc enim non actori, sed Reo incumbit onus probandi; quia contra eum est juris præsumptio: unde si constat de Ecclesia, quod existat in territorio meæ Diocesis, illaque prætendet exemptionem, sufficienter probo non esse exemptam, ex hoc quod sit in meo territorio *C. cum Venerabilis* de Religiosis domibus.

Tertiò quod bona fide rem alienam possidens, eamque absumens resciscens fuisse non suam, nihil teneatur restituere nisi in quantum est exinde factus ditior.

Quartò repertus tempore contestatæ litis in possessione, est à judice defendendus, nisi vi, clam, aut precariò ab altero possessionem attraxerit: tunc enim est possessione privandus.

Quintò si Possessor privatâ violentiâ est à possessione deturbatus, ante omnia debet fieri spoliati restitutio, nec prius audiendus est occupator allegans titulum, volensque probare rem esse suam *per cap.*

in litteris, & sequentia de restitutione spoliatorum. Post restitutum spoliatum, pars adversa primum audiri debet *Argumento cap. primi & cap. conquestibus eod.*

Sextò Possessor in vasorum possessionis potest etiam armis repellere cum moderamine inculpatae tutelæ, quousque possessionem etiam civilem perdidit. Unde si quis fundum injuste occupavit, re intellectâ potest etiam armis causa necessariæ defensionis eum iterum dejicere, modo id in continenti faciat *L. i. Cod. unde vi.*

Si quaras quantum temporis designetur per *ly incontinenti*: *Resp.* Tantum, quantum pro qualitate rei necessarium est pro conquirendis auxilijs ad ejiciendum injustum occupatorem *E. g.* si ejectus ex fundo intres urbem animo conquirendi auxilium, si in hoc conquirendo hæstisti triduo, aut quatrinduo, censis adhuc in continenti invadere. Vide *Molin. to. 1. tr. 2. Disput. 16.*

§. III.

De necessitate bonæ fidei ad præscribendum.

171. **F**ides bona communiter definitur, quod sit credulitas, seu iudicium, quo quis prudenter existimat aliquid esse suum (hæc est fides positivè bona) aut non esse alienum, & hæc est fides negativè bona. Mala igitur fides est, dum quis possidet sciens, aut credens rem esse alienam, aut non iudicans esse suam,

aut culpabiliter utrumque ignorat ignorantiam mortaliter malâ.

Fides bona est talis, aut Theologicè, aut juridice, seu civiliter, quando possides sine peccato saltem mortali, est fides Theologicè bona; bona juridica superaddit priori, quod possessioni etiam lex non resistat: si enim à lege reprobatum pos-